

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/155/2014
Identifikačné číslo spisu:	1112227316
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Šramková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1112227316.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky JZ. bytom G., Q., zastúpenej JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou, so sídlom Žilina, Na Priekope č. 174/13, proti odporkyni Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, o určení, že odmeňovanie navrhovateľky je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a iné, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 161/2012, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 4. novembra 2013, sp. zn. 6 Co 6/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 4. novembra 2013, sp. zn. 6 Co 6/2013 ako aj uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 3. decembra 2012, č. k. 16 C 161/2012-123 z r u š u j e a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením z 3. decembra 2012, č. k. 16 C 161/2012-123 zastavil konanie, ktorým sa navrhovateľka po viacerých zmenách a opravách žalobného petitu domáhala určenia, že jej odmeňovanie uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1 zákona č. 385/000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o sudcoch a prísediacich) v porovnaní s odmeňovaním sudcov Špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, aby odporkyňa upustila od odmeňovania navrhovateľky v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania nevyplácaním príplatku podľa § 69 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich od prvého mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a zaplattenia 270 500,- eur, alternatívne žiadala zaviazat' odporkyňu na zaplattenie primeraného zadosťučinenia vo výške 270 500,- eur. Konanie súd zastavil z dôvodu, že navrhovateľka nezaplatila súdny poplatok určený zákonom č. 71/1992 Zb., položky 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov v rozsahu 6 % z predmetu konania. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Bratislave uznesením zo 4. novembra 2013 sp. zn. 6 Co 6/2013 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa zastavenia konania o nároku navrhovateľky na zaplattenie sumy 270 500,- eur a o alternatívnom petite na zaplattenie primeraného

zadosťučinenia vo výške 270 500,- eur. Vo zvyšnej časti napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení poukázal na to, že navrhovateľka dňa 9. februára 2012 zaplatila kolkovými známkami súdny poplatok vo výške 66,- eur. Súd prvého stupňa postupoval správne, ak vyzval navrhovateľku po pripustení zmeny žalobného petitu na doplatenie súdneho poplatku podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľka napriek riadne doručenej výzve súdny poplatok nedoplatila a preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď konanie zastavil. Ďalej poukázal na to, že v priebehu odvolacieho konania navrhovateľka 10. mája 2013 doručila podanie zo 6. mája 2013 označené ako „Čiastočné späťvzatie žaloby podľa § 96 ods. 1 O.s.p., podanie k odvolaniu, predloženie kópie rozhodnutia.“, ktorým vzala návrh späť v časti alternatívneho petitu. Navrhovateľka naďalej zotrvala na svojich nárokoch vo forme určovacej (bod 1), negatívnej (bod 2) a reštitučnej (bod 3) žalobného návrhu. Odvolací súd toto podanie navrhovateľky v zmysle § 41 ods. 2 O.s.p. posúdil podľa jeho obsahu ako úpravu (upresnenie) petitu. Podľa názoru odvolacieho súdu toto podanie navrhovateľky napriek jeho označeniu nie je možné posúdiť ako čiastočné späťvzatie žaloby, nakoľko predmet konania v prejednávanej veci zostal nezmenený s tým rozdielom, že už nepožadovala alternatívne zaplatenie tejto sumy z titulu primeraného zadosťučinenia. Toto spresnenie nemalo vplyv na výšku súdneho poplatku. Pochybenie súdu prvého stupňa spočívalo v tom, že zastavil konanie o všetkých uplatnených nárokoch navrhovateľky, teda aj v častiach, v ktorých sa domáhala ochrany vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona. Navrhovateľka zaplatila súdny poplatok vo výške 66,- eur, preto v tejto časti nebol dôvod na zastavenie konania. K rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 5/2013 v obdobnej veci uviedol, že rozhodnutie nie je záväzné pre rozhodovanie iných odvolacích senátov.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie, navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 4. novembra 2014, sp. zn. 6 Co 6/2013 v časti, ktorou potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v časti zastavenia konania o nároku navrhovateľky na zaplatenie sumy 270 500,- eur, ako aj uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 3. decembra 2012, č. k. 16 C 161/2012-123 v časti, ktorá sa týka uznesenia krajského súdu napadnutého dovolaním. Pripustnosť dovolania odôvodnila § 237 písm. f/ O.s.p. Namietala, že odvolací súd vôbec neodôvodnil z akého dôvodu uplatnený nárok na sanáciu diskriminácie vo forme reštitučného nároku podlieha poplatkovej povinnosti podľa všeobecnej položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Z rozhodnutia krajského súdu nie je vôbec možné zistiť za aký návrh je žaloba navrhovateľky považovaná v bode 3 súdom pripustenej zmeny petitu žaloby po späťvzatí satisfakčného nároku. Z hľadiska poplatkovej povinnosti navrhovateľky je táto časť rozhodnutia odvolacieho súdu nepreskúmateľná. Navrhovateľka v konaní uplatňuje nároky podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. (osobitný zákon). Zvolila kombináciu nárokov, ktoré umožňuje v § 9 ods. 2 tohto zákona vo forme žaloby určovacej, negatívnej a reštitučnej, alternatívne satisfakčnej. Nárok vo forme satisfakčnej žaloby navrhovateľka zobrala nárok späť. Pre vyrubenie súdneho poplatku nie je rozhodujúce, či uplatňuje reštitučný nárok v imateriálnej podobe alebo v relutárnej (bez ohľadu na jej výšku), ide vždy o nároky podľa osobitného zákona, ktorému zodpovedá výška súdneho poplatku za návrh podľa osobitnej položky č. 7d písm. a/ sadzobníka. Už postup okresného súdu pri vyrubení súdneho poplatku bol v rozpore so zákonom a preto je v rozpore s čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ktorú skutočnosť odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval. V napadnutom uznesení absentujú dôvody, pre ktorý reštitučný nárok v zmysle § 9 ods. 2 osobitného zákona nemá byť spočítaný podľa osobitnej položky sadzobníka (v prípade navrhovateľky položky 7d písm. a/), preto v tejto časti je rozhodnutie absolútne nepreskúmateľné. Z napadnutého uznesenia nie je zistiteľné za aký návrh považoval odvolací súd návrh navrhovateľky, ak má byť spočítaný podľa položky 1 písm. a/ sadzobníka. Výtka odvolaciemu súdu tiež, že súd nemôže určitému a zrozumiteľnému úkonu prikladať iný ako účastníkom sledovaný zmysel, teda nemôže „domýšľať“ obsah úkonu alebo z úkonu robiť závery, ktoré z neho v skutočnosti nevyplyvajú. Poukázala aj na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 5/2013, 8 Co 280/2013 a 3 Co 327/2013, v ktorých rozhodnutiach vyslovil stanovisko, že vo veciach ochrany podľa osobitného zákona sa súdny poplatok nemôže vyrubiť podľa položky 1 sadzobníka, ale podľa osobitnej položky 7d sadzobníka. Odvolací súd v danej veci k takémuto rozhodnutiu len konštatoval, že sa necíti byť viazaný právnym názorom iného senátu, ale nevysvetlil prečo.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadřila.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas navrhovateľka zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľom napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej bola odňatá možnosť pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa názoru navrhovateľky jej postupom súdov bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O prípad odňatia možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod (R 50/1997). So zreteľom na uvedené dovolací súd skúmal, či pre zastavenie konania boli v danom prípade dané procesné predpoklady.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1) odňatie možnosti konať pred súdom, 2) to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3) možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní

za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (por. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (por. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v dovolacom konaní.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nezodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Z obsahu upraveného žalobného návrhu vyplýva, že navrhovateľka v predmetnom konaní sa domáha určovacieho výroku (určenia, že odmeňovanie navrhovateľky uskutočňované podľa § 66 ods. 1, 2, 3, 4, § 67 ods. 1, 2, § 71 ods. 1

zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v porovnaní s odmeňovaním sudcov špecializovaného trestného súdu podľa § 66 ods. 1 a § 69 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania), uloženia povinností odporkyni upustiť od odmeňovania navrhovateľky v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania nevyplácaním príplatku (§ 69 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich) a zaplata sumy 270 500,- eur, ako aj sa domáhala alternatívneho petitu povinnosti zaplatiť navrhovateľke primerané zadost'učinenie vo výške 270 500,- eur. Alternatívny petit podaním z 6. mája 2013, doručeným odvolaciemu súdu 10. mája 2013 vzala späť.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržiaval zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadost'učinenie.

Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. ak by primerané zadost'učinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 365/2004 Z. z. právo na náhradu škody alebo právo na inú náhradu podľa osobitných predpisov nie je týmto zákonom dotknuté.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Podľa položky 7d písm. a) z návrhu na začatie konania vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného zákona bez návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch 66,- eur.

Podľa položky 7d písm. b) z návrhu na začatie konania vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného zákona s náhradou nemajetkovej ujmy 66,- eur a 3% z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy.

Z uvedeného vyššie je nesporné, že poplatkový zákon reflektoval na zákon č. 365/2004 Z. z. v ustanoveniach Sadzobníka súdnych poplatkov a to položkou 7d, ktorú položku rozčlenil na položku 7d písm. a/ a položku 7d písm. b/. S prihliadnutím na § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. pod položku 7d písm. a/ Sadzobníka sa spoplatňujú všetky konania uvedené v tomto ustanovení. Pre konanie podľa § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. sa pre vyrubenie súdneho poplatku postupuje podľa položky 7d písm. b/ Sadzobníka.

Súd prvého stupňa vyrubil súdny poplatok v danej veci podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka (príloha zákona č. 71/1992 Zb. časti I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položky 1 písm. a) sa poplatok vyberá z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba z ceny (z úhrady) predmetu konania 6%, najmenej 16,50 eura, najviac 16 596,50 eura.), ktoré rozhodnutie odvolací súd v časti nárokov o zaplata sumy 270 500,- eur a o alternatívnom petite potvrdil. Ani súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd sa nevyporiadal s námietkami navrhovateľky, ako ani vôbec nezdôvodnil, prečo pre vyrubenie súdneho poplatku v danej veci malo sa postupovať podľa položky 1 písm. a/ a nie položky 7d písm. a/ Sadzobníka.

Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou

podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné - teda neobhájiteľné, prijaté bez opory v práve a nelegitímne.

Ďalším problémom je nekonzistentnosť rozhodovania súdu v danej veci. Ústavný súd už viackrát zdôraznil povinnosť súdov rozhodovať v obdobných veciach rovnako a tým zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť práva, pričom ak sa súd odkloní od rozhodnutia v obdobnej veci, musí tento odklon dostatočne odôvodniť. Ústavný súd SR uvádza: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04).“ (IV. ÚS 14/07).

Ústavný súd SR vo vzťahu k povinnosti súdov vyrovnať sa s argumentmi účastníkov konania uvádza: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.